

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie H. J., A. B. , I. E.
i A. G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania H. J.
z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt V Ca 421/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od H. J. na rzecz J. K. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił apelację uczestniczki H. J. od postanowienia Sądu pierwszej instancji stwierdzającego, że wnioskodawczyni z dniem 16 września 2009 r. nabyła przez zasiedzenie własność określonej nieruchomości.

Sądy ustaliły między innymi, że wnioskodawczyni weszła w posiadanie spornej nieruchomości w wyniku nieformalnej umowy kupna-sprzedaży, posiadała ją nieprzerwanie przez 30 lat bez sprzeciwu zbywców i nadal posiada, zabudowała nieruchomość domem mieszkalnym, w którym mieszka. Stwierdziły, że ustalone

okoliczności wskazują na posiadanie samoistne w złej wierze nieruchomości przez okres prowadzący do jej zasiedzenia i uznały za pozbawioną decydującego znaczenia dla zasiedzenia między innymi okoliczność, że wnioskodawczyni bez pozwolenia budowlanego wybudowała dom mieszkalny na nieruchomości oraz że płaciła podatki od budynku a nie od gruntu.

W skardze kasacyjnej uczestniczka postępowania H. J. jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występujące w sprawie zagadnienie prawne polegające na potrzebie dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie: art. 6, art. 172 § 1 i 2, art. 336, art. 339-340 k.c. oraz art. 28 ust. 1, art. 29 pkt 5, art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisów rozporządzenia wykonawczego Ministra Infrastruktury z dnia 23 czerwca 2003 r. a także przepisów powołanych w zarzutach procesowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. nie są tożsame, a zatem nie jest skuteczne powołanie się - jak uczyniła to skarżąca - na potrzebę wykładni przepisów prawa wynikającą z występowania istotnego zagadnienia prawnego. Przyjmując jednak, że mimo niejasnego sformułowania, w istocie chodzi o przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na tę przesłankę przedsądu wymaga precyzyjnego wskazania przez skarżącego przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, określenia zakresu tych wątpliwości oraz przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie wywołują, oraz wykazania ich poważnego i uniwersalnego charakteru uzasadniającego zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury. Jeżeli potrzeba wykładni wynika z rozbieżności w orzecznictwie sądowym, skarżący powinien przedstawić rozbieżne orzeczenia wydane w wyniku dokonania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia

15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie powtórzenie uzasadnienia zarzutów kasacyjnych i sprowadza się do polemiki z dokonaną przez Sądy oceną dowodów, w tym opinii biegłego oraz kwestionowania ustaleń faktycznych, co jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Postawione przez skarżącą pytania nie dotyczą wykładni przepisów prawa lecz ich zastosowania w sprawie i zmierzają do ustalenia, czy Sądy obu instancji prawidłowo zastosowały określone przepisy prawa materialnego i procesowego, a więc czy prawidłowo rozstrzygnęły sprawę. Nie jest to jednak wystarczające do wykazania występowania w sprawie przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw